

11

Το κλείσιμο στον εαυτό-μας είναι η αιτία κάθε ταλαιπωρίας

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι επειδή ο χαρακτήρας-τους είναι εγωκεντρικός.

33 «Φαντάζεστε πως οι άνθρωποι θάνατι ευτυχισμένοι, αν εξασφαλίσουν τροφή, ρουχισμό και στέγη. Αυτό είναι μια ψευδαίσθηση γιατί η ευτυχία είναι μια ιδιότητα του νου. Ακόμη και του πλούσιου και του εύπορου ο νους, πρέπει να εκπαιδευτεί για να είναι γαλήνιος και γεμάτος χαρά. Χωρίς αυτή την εκπαίδευση, ακόμη και ο άνθρωπος που ζει μέσα στην αφθονία του πλούτου νοιώθει ανίσχυρος.

Υπάρχουν πολλά έθνη που βρίσκονται αληθινά στο αποκορύφωμα του υλικού πολιτισμού. Καυχώνται για το υψηλό βιοτικό επίπεδό-τους και προκαλούν τα φτωχότερα έθνη ν' αγωνιστούν να φθάσουν στα ύψη που αυτοί έχουν φτάσει. Αλλά, τα έθνη αυτά έχουν καταφέρει να αποκτήσουν διανοητική γαλήνη; Έχουν απαλλαγεί απ' το φόβο, την ένταση, το άγχος ή το ανικανοποίητο; Όχι. Ο άνθρωπος τότε μόνο

είναι πλούσιος, όταν δεν ενοχλείται απ' όλα αυτά».

4 «Ο καθένας ποθει να είναι ευτυχισμένος. Ο καθένας θέλει να δουλεύει λιγότερο και να κερδίζει περισσότερα, να δίνει λιγα και να παίρνει πολλά· αλλά κανείς δεν δοκιμάζει στην πράξη την άλλη μέθοδο, δηλαδή, να θέλει λιγότερα και να δίνει περισσότερα. Η κάθε επιθυμία είναι μια τροχοπέδη που εμποδίζει την κίνηση, είναι ένα βάρος στο πόδι. Ένας νεαρός σπουδαστής κολλεγίου μπορεί να μετακινείται ελεύθερος πάνω στα δυο του πόδια. Όταν παντρεύεται, γίνεται τετρά-ποδος. Ένα παιδί τον κάνει εξά-ποδο. Το πεδίο κίνησης-του περιορίζεται. Όσο πιο πολλά τα πόδια, τόσο λιγότερη η ταχύτητα, τόσο πιο σφιχτοδεμένη η λαβή που τον κρατά πάνω στο έδαφος. Η σαρανταποδαρούσα πρέπει να έρπει. Περισσότερα πράγματα, περισσότεροι φράχτες, περισσότερα εμπόδια. Σωροί απο σοφάδες και καρέκλες, κούνιες και τραπέζια, ράφια και σπάνια αντικείμενα παραγεμίζουν χωρίς τάξη το δωμάτιο και κάνουν τις κινήσεις αργές και γεμάτες κινδύνους. Ελαττώστε τις επιθυμίες. Ζείστε απλα. Αυτός είναι ο δρόμος προς την ευτυχία. Η προσκόλληση φέρνει θλίψη στο ξύπνημά-της. Στο τέλος, όταν ο θάνατος απαιτεί ν' αφήσετε το κάθε τι πίσω-σας και να εγκαταλείψετε τους πάντες, σας κατακυριεύει η ψυχική οδύνη! Να είσαστε σαν τον ανθο του λωτου μέσα στο νερο. Πάνω σ' αυτο. Όχι μέσα σ' αυτο. Το νερο είναι απαραίτητο στο λωτο για ν' αναπτυχθει αλλά δεν θα επιτρέψει ούτε καν σε μια σταγόνα να τον βρέξει. Ο κόσμος των υλικων αντικειμένων είναι η αρένα της Αρετης και το γυμναστήριο για το Πνεύμα. Αλλά χρησιμοποιείστε-τον μόνο γι' αυτο το σκοπο. Μη τον ανεβάζετε σε μια υψηλότερη θέση και μη τον λατρεύετε σαν κάτι πολυ σημαντικό».

35 «*Η Ευτυχία έχει ουσιαστική σημασία για τη Θέωση. Είναι μια απο τις κυριότερες πύλες προς το Θείο. Δεν είναι απλως λάθος, όταν ένα άτομο δεν είναι ευτυχισμένο. Είναι ένα απο τα πιο σοβαρα απ' όλα τα λάθη. Είναι ένα εμπόδιο προς την Πραγμάτωση. Συνηθέστατα, οι άνθρωποι είναι δυστυχισμένοι εξαιτίας εγκόσμιων επιδιώξεων, προσκολλήσεων, απολαύσεων. Ενδιαφέρονται υπερβολικά για τον κόσμο. Για να ελευθερωθει ένα άτομο απ' αυτο το λάθος πρέπει κάποιος να του μιλήσει για τη σοβαρότητα του λάθους. Θα πρέπει ν' αντιληφθει πως οι επιθυμίες δεν έχουν τέλος, σαν τα κύματα της θάλασσας*».

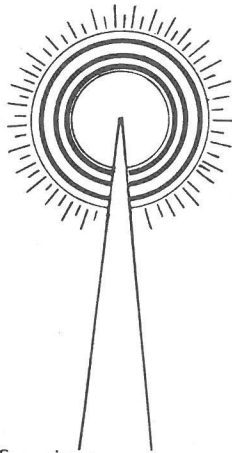
Μια πολυ σημαντικη αλήθεια, που όλοι μας πρέπει να καταλάβουμε, είναι πως οι επιθυμίες δεν έχουν τέλος. Οι περισσότερες απο τις καθημερινές-μας σκέψεις και πράξεις είναι προσανατολισμένες έτσι που να ικανοποιούμε την μια επιθυμία-μας μετα την άλλη. Ξανα και ξανα, ικανοποιούμε τις ίδιες επιθυμίες μόνο για να καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως ύστερα απο λίγο επιθυμούμε πάλι τα ίδια πράγματα. Ο Μπάμπα συγκρίνει αυτες τις επιθυμίες με την ατέλειωτη ροη των κυμάτων πάνω στην ακρογιαλια. Μας ενθαρρύνει να βλέπουμε πέρα και κάτω απ' τα κύματα για να αντιληφθούμε τον αναλλοίωτο ωκεανο που τα υποβαστάζει. Εκείνος ο σταθερά αμετάβλητος ωκεανός που είναι η βάση των κυμάτων που διαρκως μεγαλώνουν και ύστερα σβήνουν, γίνεται συχνά το σύμβολο της Οικουμενικης Ψυχης (*Paramatman*). Η εξατομικευμένη ψυχη (*Atma* ή *Jeevathima*), ανυψώνεται σαν ένα κύμα πάνω απ' τον ωκεανο, νοιώθοντας τον εαυτό-της σαν κάτι ξεχωριστο, κάτι ειδικο και ύστερα μικραίνει, ελαττώνεται, σβήνει πάλι μέσα στην ενότητα με τον ωκεανο. Η εγκατάλειψη του πιστου (*Bhakti*) ή του προσώπου που είναι προσανατολισμένο προς την αφοσίωση στο Θεο είναι σαν την εγκατάλειψη του κύματος στον ωκεανο που δεν είναι άλλο παρα ο ίδιος ο βασικός Εαυτός-του.

36 «Δεν είναι ανάγκη να παραδοθει κανείς ή να δοθει σε κάποιον άλλο. Ο καθένας παραδίνεται στον εαυτό του. Η αναγνώριση πως η Ψυχη (Atma) είναι ο ίδιος-μας ο εαυτος είναι παράδοση. Παράδοση σημαίνει στην πραγματικότητα συνειδητοποίηση πως όλα είναι Θεος, πως δεν υπάρχει κανείς που παραδίνεται πως δεν υπάρχει τίποτα που πρέπει να παραδοθει, κι ούτε υπάρχει κανένας που θα δεχτει αυτη την παράδοση. Όλα είναι Θεος. Υπάρχει μόνο ο Θεος».

Ο πιστος (Bhakti), κάνει επίκεντρο όλης της διανοητικής και της συγκινησιακής-του ενέργειας κάποια μορφή του Θεου. Του είναι πιο εύκολο να συγκεντρώνει τη σκέψη του στο Θεο που έχει μια μορφή παρα να φαντάζεται το Θεο σαν το Ανέκφραστο, Ανεκδήλωτο, το Θεο χωρίς συγκεκριμένη μορφή, ή σαν ατέλειωτη δύναμη, ή σαν δημιουργική ενέργεια. Ο κοινος νους χρειάζεται κάποιο είδος μορφής για να σχετιστει μαζί-της. Ο Μπάμπα προτείνει να μην αλλάζουμε τη μορφή που λατρεύουμε. Αν έχουμε συνηθίσει να λατρεύουμε το Χριστο ή τον Κρίσνα, τότε θα πρέπει να συνεχίσουμε μ' αυτόν τον τρόπο και συγχρόνως να θυμόμαστε πως κάθε Θεάνθρωπος είναι μια άλλη ενσάρκωση του Ενος Ανεκδήλωτου Θεου που είναι η βασική πηγή πίσω απ' όλες τις θρησκείες. Φθάνει κανείς στο «Χωρίς μορφή «Ένα» με τη βοήθεια των διάφορων μορφών που Αυτο το Ένα έχει πάρει για να μας βοηθήσει να το βρούμε.

37 «Η εικόνα, δεν είναι ανάγκη να είναι η εικόνα του Σουάμι. Μπορεί να είναι η αγάπη που είναι ο Σουάμι. Πρώτα ο Θεος συνειδητοποιείται σαν μορφή. Ύστερα Τον βλέπει κανείς παντου σ' αυτη τη μορφή. Ύστερα ο Θεος μπορεί να συνειδητοποιηθει χωρίς μορφή, αφού κάθε μορφή είναι πρόσκαιρη. Ένα παιδι που μαθαίνει, βλέπει ένα άγαλμα ελέφαντα.

Πάνω στο άγαλμα, είναι γραμμένη η λέξη «ελέφαντας». Το παιδι δεν ξέρει να διαβάσει τα γράμματα, αλλά μαθαίνει σχετικά με τον ελέφαντα απο το ονόμα- του όπως το ακούει. Όταν πια θάχει μάθει να διαβάζει, τότε ακριβώς η λέξη μένει κι απ' αυτη κατα- λαβαίνει το νόημα «ελέφαντας». Το άγαλμα, η μορ- φη, είναι πρόσκαιρη, αλλα η λέξη μένει τόσο όσο η γλώσσα διαρκει. Η λέξη «ελέφαντας» αντιπροσω- πεύει τον ελέφαντα στην άμορφη κατάσταση- του. Παρόμοια, όταν πια ο πιστος μάθει τη γλώσσα της Θεότητας, τότε ο Θεος δεν χρειάζεται να απεικονι- στει, η λέξη είναι αρκετη. Αλλα μαθαίνει κανεις για το Θεο, με τη βοήθεια της μορφης και του ονόματος».

Έτσι τα τρία στάδια είναι:

- 1) Να βλέπει κανεις το Θεο σαν μια απο τις ιδιαίτερες ενσαρκώ- σεις Του, όπως είναι ο Χριστος, ο Κρίσνα, ο Ράμα, ο Βούδδας ή ο Σάϊ Μπάμπα.
- 2) Να βλέπει κανεις την Ουσία της Θεϊας Μορφης μέσα σ' όλα τα πλάσματα.
- 3) Να αντιληφθει το Θεο σαν το Ανεκδήλωτο απο το οποίο έχει προέλθει ολόκληρη η πολλαπλη δημιουργία.